

Cena edne številke dinar.

Poštnina v gotovčini plačana.

LETO XX.

MARIJIN LIST. št. 4

MAJA 8. 1924.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.



Pobožen mesečen list. Vrejuje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti:

KLEKL JOŽEF, vp. pleb. v ČRENSOVCIH, Prekmurje.

Cena na leto doma 10 Din., v Ameriko 50 Din.

Naročniki so deležni sada več jezernih sv. meš i dobijo k listi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga, tak doma kak v Ameriko.

Dari.

Ka želejo naš milostiven višji pastir pri svetoj firmi?
„Poglavitna stvar je ne dragocena obleka ali fěrmanski dar, nego dobra dūšna priprava i lepo oponašanje dece i odrasčēnih. Bogi na čast i udeležēncom na veselje bo, če se bo vse vršilo resno, pobožno, v lepom redi.“ (Oglasnik lavant. škof. šte. 221.)

V kakšem redi se bo vršila fěрма?

Ešperešija D. Lendáva:

V soboto	3.	maja 1924.	v D. Lendavi
i nedeljo	4.	„	„
ponedeljek	5.	„	„ v Dobrovniki
tork	6.	„	„ v Bogojini
sredo	7.	„	„ v Tūrnišči
i četrtek	8.	„	„
sobotō	10.	„	„ v Črensovcih
nedeljo	11.	„	„ v Beltincih
i ponedeljek	12.	„	„

Ešperešija M. Sobota.

V tork	13.	maja 1924.	v M. Soboti
sredo	14.	„	„ v Martjancih
četrtek	15.	„	„ v Sv. Bedeniki
soboto	17.	„	„ pri Sv. Šebeštjani
nedeljo	18.	„	„ v Vel. Dolencih
ponedeljek	19.	„	„ v Markovcih
tork	20.	„	„ pri Nedeli
sredo	21.	„	„ pri Gradi
četrtek	22.	„	„ pri sv. Jūrji
petek	23.	„	„ pri sv. Jeleni
soboto	24.	„	„ na Cankovi
nedeljo	25.	„	„ na Tišini

Botri i botre ka bi pa kúpili svojim firmāncom? Glavno je, da molite za njē i je lepo pripravite na sv. fěrmō. Če so fěrmanci lepo pripravljeni, dobijo dar od sv. Dūha, ki je več vreden kak milijon svetov. A če pa želite li kaj dati, za spomin dajte kakšo molitveno knigo, čislo, lepi kep, itd. pač dar šteri kaže na pobožnost, pa če mate občen, vložite par dinarov, kak premorete v Hranilnico i Posojilnico v Črensovcih ali drūgo kmečko posojilnico, kde bo šumica rasla z vašim fěrmāncom vred i gda pride te do punih let, bo lepo narasla, ar de vrednost penez te že, če de boža sveta vola, vekša i stalna. To Vam vsem priporočamo.

Nevtepenoj sladkoj materi!

„Ne boj se, Marija, miloščo si najmre najšla pri Bogi, štera ne more priti na zgūbo; najšla si pri Bogi miloščo, nad vse zvišeno; najšla si miloščo pri Bogi nad vse preželjno i najšla si miloščo pri Bogi med vsemi miloščami najimenitnejšo i najšla si miloščo pri Bogi, štera te je rešila; najšla si miloščo pri Bogi, štero nikši napad ne gene; najšla si miloščo pri Bogi, zaistino nepremagljivo; najšla si miloščo pri Bogi, štera de na veke trpela. So drugi tūdi i to vnogi, pred tebov cveli vu svetosti. A nikomi zvūn tebe popuna milošča ne je podeljena; nišče zvūn tebe ne je tak podignjeni, nikoga zvūn tebe predhodna posvečūjoča milošča ne je napunila; nišče ne se bliščio v nebeskoj svetlosti kak ti; nišče zvūn tebe nad vso velikost nese podigno.“ (Sv. Sophronij pūšpek: Hom. in Deiparae Annunt.)

Miloščo si najšla, mati, tūd' za mene,
Dobrotljivost tvoja, naj me v njo odene,
Velka sam sirota, v ronje sam zakrita,
Greh me je oropao vse lepote ščista;
Gola, naga blodim po širokom sveti,
Sunce Jezušovo malogda mi sveti.
V ronje sem zavita, oblečala nemam,
Tužne pesmi spevam, če zavdarim nekam.
Smiluj se me mati! Miloščo si najšla,
Miloščo za mene! — Daj mi jo Najšlajša!

Srčen.

Krščanski navuk.

I. Zapoved. — Častenje svetcov.

Svetnike častimo s tem, ka čast skažemo njihovim podobam i ostankom, ka njihove svetke svetimo, njihova imena nosimo, ka važna dugovanja pod njihovo obrambo postavimo i ka njihova zaslūženja v predgah i pesmah hvalimo. Najbolje pa s tem počastimo svetnike, če njihove jakosti nasledujemo. Ve če podobe svo-

jih starišov, poznancov, dobrotnikov poštujemo i njihove grobe, kde njihovi telovni ostanki počivajo, kinčimo, keliko bole smo to dužni te včiniti svetcov podobam i ostankom, ki so nam vekšo ljubezen skazali, kak stariše, poznanci i šterih tela je sam Bog tak počastio, ka je po njih več čud včino ali celo ka je ž njimi včino, čudo, ar je ne dovalo, ka bi ta sprhnela. Že prvi krščeniki, kak piše sv. Cyprian, so obhajali tiste dni, gda je šteri sv. mantrnik z sveta šo. Na den svoje smrti so se svetci za nebo narodili. Tak zove Maticerkev te dneve. Če svet obhaja rojstni den grešnika, z šterim te začne trpljenje na zemlji, zakaj ne bi smeli mi rojstni den svetnika svetiti, gda te rojstni den večno veselje pomeni? Če svet po ljudeh imenjuje varaše, vesnice, vulice itd., zakaj ne bi smeli mi sebe po svetcah imenivati, ki so najimenitnejši ljudje bili na zemlji? Kak na sveti hvalimo dobre ljudi i iščemo njihovo obrambo, ne da bi s tem kaj proti Bogi zagrešili, ravnotak ne zagrešimo proti Bogi, nego ešče bolje Ga odičimo, če opevamo jakosti svetnikov, štere je on potrdv v njih i če zročimo v obrambo svetca sebe, ali celo faro, celo krajino, naj po njem več dobimo od dobrega Boga Njemi na čast.

Sveti Tomaž akvinski vči, ka svetniki majo od dobrega Boga posebno moč, da nam v nešternih nevolah posebno pomagajo. Tak na priliko nas posebno podpira v vseh stiskah žitka i smrti sv. Jožef, proti ugrizavanji sv. Janoš nepomucenski i sv. Judaš Thaddeuš, proti očnim bolečinam sv. Odilija, štera je pri krsti slepote rešena, vu fárnih nevolah, nemirah sv. Mihal arkangeo, itd. Bole pa kak vsi svetniki sküпно nas pomaga Bl. D. Marija, mati Jezušova.

„Vse zapijemo, vse zalumplemo!...“

Tak so spevali v krčmi, kda sam se pelao nekšega letnoga nedelskoga večera z Lendave proti Soboti. Okoli oštarije stoji puno malih dečkecov i deklic. Med njimi so stali tudi stari i gledali nad okna v hišo. Muzika zaigra. Cela hiša se začne naednok vrteti. Med plesom pa zakriči dečko: „Igraj! . . . Nigdar nemerjemo! . . . Kak je lüšno! Ne sam vido, ka se je dale godilo v toj krčmi. Šo sam dale. A glava mi je bila puna podob, štere sam vido i čüo. Na miseo so mi prišle reči svetoga Krizostoma, ki je pravo: „Či bi bilo na nočnoj nebi toliko zvezd, keliko greha se včini na plesi, bi bila noč bole svetla, kak den.“ Ali so te reči nej istinske? So! Sam sebe pitam, ka pa žené deklo, dečka

na ples? Ponitnost, poštenost je ne bo gnala, to je gotovo, liki poželenje.

Mi praviš: „te se pa nikdar ne oženim.“ Jaz ti pa pravim, da poštenu dečko ne bo šo iskat žene v krčmo, na ples, ino poštena dekla ne moža. I či se najdete tū vkūp, navadno si najdete pekeo že na tom sveti i si služite pekeo večni v zakoni.

Na ednok me z toga premišlavanja zbūdi kričanje i smeh. Pogledam i vidim žalostne podobe. Eden par malo naprej, drugi par malo ozajaj: Dečko i dekla — dekla ino dečko. Smejejo se, obimljejo se . . . pa nevem, ka še vse drugo? . . . Idejo, kama? Ali z krčme, od plesa, ali na ples. Že njim je dojšlo, ali pa še si idejo iskat veselja. Slovenski stari pregovor pravi: „Či se nedužnost ne zgūbi na plesi, se zgūbi po poti domo.“

Če ti, dečko ščeš biti pošten, išči si v drugom mestu veselja i nej v krčmi, ne na plesi. So nedužna veselja pri „Orlaj“, v Marijinih družbaj. Dekla pa si išči nedužnoga veselja ravnotak v Marijinoj družbi. Da če te vživali tū grešna veselje, na drugom sveti nikšega nete meli.

Zojka.

Marijin mesec.

Spet kliče nas venčani maj . . .“ se glasi te celi mesec po slovenskom sveti. Veren slovenski rod se zbira po cerkvah i kapelah pa polaga najlepše rože svojega srca: pravo detinsko ljūbezen i vernost do svoje nebeske matere, D. Mariji pred noge te mesec, gda si i narava obleče svetešnje odevalo i je radostno nosi med ptičjimi pesmami. Opravlja „šmarnice.“ V našoj lepoj Slovenskoj Krajini nega te lepe navade po cerkvah, pač pa se drži po kapelica i pri domačem ognjišči. Zrok tomi je to, da je vnoga i vnoga desetletja trpela Slovenska Krajina na pomenkanji dūhovnikov. Velike faře z malo dūhovniki. To je naš bič že jako dugo. Dūhovniki obklajeni z najpotrebnejšim dūhovnim pastirstvom niti misliti neso mogli na Marijin mesec, na njegove „šmarnice.“ A ka so ne mogli v cerkvi, so opravili zvūna nje. Dali so tanač ljūdsvi kak naj samo posveti mesec maj doma Mariji na čast. Mi ponovimo te tanač. Ar je nemogoče v najveksih farah po cerkvah obhajati šmarnice, opravite je doma dragi krščeniki. K toj pobožnosti ne trebe drugo, kak da si denete pred Marijino podobico ali kepec v hiši edno rožico ali v kupici ali v možari (teglu) i pred tov vsaki den kaj zmolite na čast Bl. D. Mariji. Zadosta je če zmolite samo edno zdravo Marijo, samo naj to

zvršite vsaki den. Če pa več morete, opravite več, zmolite rožni venec, ali lauretanske litanije, spopevljite kakšno pesem, čitate od Bl. D. Marije itd. Vse tak kak morete. Glavno ne je to, da dosta opravite, nego da tisto, ka pokionite nebeskoj materi, *dobro* opravite.

Ka pravijo drugi i ne uredništvo od zmernosti v jeli i pili?

Sv. Bonaventura piše od sv. Ferenca, ka je vina ne pio i ka je hrano zmerno vživao, pépeo i vodo med njo mešao i včas niti vode ne pio, se zna, samo zato naj trpi tudi on malo žeje za Jezusa. — Sv. Ferenc je navado meo praviti: „Jako teško je potrebčino zadovoljiti, ne da bi popustili poželjivosti.“ — Sv. Duh Bog pravi: „Vu vnoгих jestvinah je beteg, ki je pa zmeren, si poduža žitek.“ (Sir. 37, 33—34.) Sv. Augustin piše: „Moj Bog, ti si me včio, naj hrano tak vživam, kak vrastvo.“ Sv. Tomaž iz Villanove pa: „Ka bi tvoji mali (jelo i pilo) koštali, sliši siromakom, jaz nesam gospod svojih dohodkov, nego samo delivec.“ Sv. Duh Bog: „Za volo nezmernosti so že vnoги mrli.“ (Sir. 37, 34.) Ja mrli so, odneslo jih pilo, kak dosta vode odnese mlin. — Sv. Nil piše: „Kak od megle otemni sunce, tak od pijanosti razum.“ — Balthazar krao je zgubo kraljestvo i življenje, Noe pa poštenje po pijanosti, vam švedoči zgodovina sv. Pisma. — Sv. Augustin piše: Pijanec se večkrat vala v blati kak svinja, guči kak norc i je cona decé.“ Pa postane tudi siromak po svedoči sv. Pisma: „Delavec vdan pijanosti, ne obogati.“ (Sir. 19. 1.) Štatistika svedoči, ka pijanost je pot do vseh grehov, ar $\frac{1}{4}$ del hūdobij na sveti se more pripisati pijanosti, predvsem pa nečistost. Zato piše sv. Hieronim: „Pijanost se ne da ločiti od nečistosti.“ En meseni človek, — kak pravi sv. Pismo — ne more zapopasti, ka je božega Dūha.“ (I. Kor. 2—24.) Zato nas i opomina dober Jezus: „Pazite, da vaša srca pijanost ne obterši i vas tisti den naglo ne zasači.“ (Luk. XXI. — 34.) — To od nezmernosti v jeli i pili na tom sveti. Na ovom sveti pa ka se bo godilo z temi ljudmi, nam pove sam pravični, vsevedni Bog. To so njegove reči, pazite!: „Bogatec pijani je v pekeo prišo.“ (Luk. XVI.) — „Pijanci ne pride v nebesko kraljestvo.“ (I. Kor. VI. 10.) *Ki v svoje telo seja, bo iz toga ženjao pogubljenje.* (Gal. VI. 8.)



Dr. KARLIN ANDRAŠ,

lavantinski hercegpüšpek, apoštolski administrator Slovenske Krajine,
ki do meseca maja, meseca Marijinoga, pod varstvom nebeske kraljice,
Bl. D. Marije dežili našoj mladini svestyo svetoga potrdjenja.

Pričakujemo Jih željno! Sprimemo Jih radostno, v ljubavi
i z globokim poštovanjem! Okoli njih se bomo zbirali kak deca
okoli oče i poslušali verno njihove navuke. Ve Jih Kristuš pošilja
k nam, ar Jih pošilja njegov namestnik sv. Oča rimski papa.
Molimo za Njih, da bo dober Jezuš blagoslovo njüvo delo med nami.

Pridi, o pridi, naš višji Pastir!
Pridi! Prinesi nam Jezušov mir!
Pannonija slavna
Pribinva* država
Slovenska Krajina
Nasproti ti kima:
Pridi! Potrdi nas dečico svo,
Da si zaslužimo lepo nebo.

*) Pribina je bio pred več kak 1000 leti slovenski vojvoda naše Slov. Krajine.

Moder odgovor.

Pred tržcom s svečami je stala stara ženica i kúpivala svečo. „Dajte mi edno,“ je pravila, da jo dam blagosloviti. Mela jo bom shranjeno, da mi bo gorela pri smrti.“

Poleg nje stoječi mladi človek, se je norčaro ž nje i pravo: „Ne gučite, mati, dosta od smrti. Ar smrt Vam bo vraga prinesla.“ Ženska njemi je odgovorila: Če bo tebi smrt vraga prinesla, si boš kriv ti sam. Meni gotovo ne! Meni bo smrt pokazala Gospoda Jezusa.“

Jako moder odgovor. Smrt prinese ednomi šatana, ki pride po njega, da ga potegne za sebov v večno pogubljenje. Drugim prinese smrt gosp. Jezusa, ki čaka na njega na pragi smrti, da ga odpela v nebesko kraljestvo.

Tebi ka prinese smrt? Od tvojega življenja to zavisi. Komi služiš v življenji, tisti pride po tebe pri smrti.

„Blažene oči, štere vidijo, ka vi vidite.“ (Luk. X. 23.) Jezuš je pravo to onim, ki so ga vidili. Blažen je, ki ga vidi. Vidi ga na tom sveti pa tisti, ki ga verje. Če verješ, da je zaistino on v oltarskom Svestvi nazoči, če verješ, da je posvečena hoštija Jezuš, blaženi si. Maš dūša to blaženost?

Redki so takši.

„Mariengrüsse“ list je objavo sledečo zgodbico:

Leta 1874. v jesen se je na kolodvori v Marseille-i (na Francozkom) prikazao eden jaki oficer, ki gor i dol hodeč je čakao na prihod vlaka; ž njim vred je vlak čakalo vnogo potnikov. Naednok stopi na kolodvor neki pūšpek. Oficer ide proti njemi, poklekne pred njega i poljūbivši višjepastirski prstan prosi seroga višjega pastira blagoslov.

Veliko presenečenje, veliko zburkanje je nastalo med potniki i so celo bili med njimi takši, ki so glasno muvili: „Nedopūstno delo! To je celomi oficirskomi zbori na sramoto. Moramo si zapomliti broj njegovoga polka, pa ga že naznanimo njegovomi polkovniki.“ Oficer, ki je čūo to opazko, se je obrno k špotljivcom i ščista merno je etak nagovoro: „No gospoda moja, te se Vam ne trebe daleč trūditi, ar sem polkovnik jaz sam.“ Jaki oficir, škoda ka jih je malo bilo i jih je še.

Preglednimo si vsaki den dūšno vest.

Trgovec, če je dober, napravi vsaki den bilanco ali račun, da vidi, jeli njegova trgovina pokaže dobiček i kakšega, ali zgūbiček i kakšega. Ki ne dela tak, pride hitro na boben. Ravnotak si more račun polagati delavec, kmet, obrtnik, pač vsaki, ki ma kakšo vrednost, da ne „zavōrtiva.“ Mamo pa mi poleg penezne, materielne vrednosti tūdi dūševno, štera neizmerno prekosi prvo. I ravno zato, de se pri toj vekšoj vrednosti ne pre-račūnamo, je neobhodno potrebno, da tūdi pri toj davamo račun i to vsaki den. Te račun se pravi dūšne vesti spitavanje ali zgrūntavanje.

Sveto pismo nam pravi: „Če bi se sodili, ne bi bili sojeni.“ (I. Kor. XI. 31.) Sodimo se pa te, gda vidimo kakši smo. To pa te vidimo, če se preglednemo. Da ne bomo obsojeni, preglejmo se i požalūjmo si grehe. Vera nas vči, da ki v smrtnom grehi vmerje, bo pogūbljen. Pa tak lahko je vmreti v smrtnom grehi. Ne trebe drūgo, kak večer lečiti v zdravji, v veselji — v noči pa pride tolvaj, ki nas strli, ali nastane ogenj, ki nas zadūši, ali nas vdari boži žlak (kap nas zadene) itd. — pa nas nega več med živimi. Če smo tak nesrečni bili to noč, ka smo nosili na dūši smrten greh, vekomaj smo pogūbljeni. Ne bi se nam pa ta nesreča zgodila, če bi si voščili samo pēt minut za dūševni račun. Če bi si premislili kak stoji naša dūša i bi nam žao bilo za grehe, ar smo ž njimi dobroga Boga razžalili i bi meli volo, da se bar k vūzmi spovemo, te nam je greh, te največši smrten greh tūdi odpūščen do spovedi i čeravno naglo merjemo brez spovedi, smo rešeni. Zato nam preporača z celim svojim srcom to vajo sv. Maticerkev, zato pišejo i gučijo od vsakdenešnjega dūšnevesti spitavanja svetniki i zato je to vpe-lano v vsaki red, v vsako pobožno hižo i se ga poslūžuje vsaki kristjan, ki količkaj da na svoje krščansko ime. Sv. Ignac lojolanski celo pravi od toga, ka je več vredno kak molitev i ka on ves svoj napredek v ljūbezni do Boga ma vsakdenešnjemi preglejūvanji dūšne vesti zahvaliti.

Da ne pozabimo. ka nas je križ rešo, i radi trpimo, si išče-mo z potrpljivostjov rešenje, stoji na vsakom oltari križ, — ga nosi mešna obleka, se nam vrže na čelo pri krsti, na dūšo pri spovedi, popiči na grob i podeli po njem vsaki blagoslov. Vse dūševne dobrote dobimo vu znamenji križa, ar je križ Jezušov vse té zaslūžo. Ki se boji križa — se boji milošče i nebe.

Kak ljübite?

Dober Bog nam v sv. Pismi po sv. Janoš apoštoli naznanja, da etak moramo ljübiti: „Sinki moji, ne ljübimo z rečjov, niti z jezikom, nego z djanjom i vu pravici“. (I. Jan. III. 18.) Ž djanjom se more bližnji ljübiti. Nikaj ne pomaga, čeravno se v prsi tučeš i praviš, ka ljübiš svojega bližnjega, nikaj to ne pomaga, če z djanjom ne pokažeš, da ga ljübiš. Ka vala jokati nad nevolov bližnjega, srce pa zaprto meti pred njim i prgiščo stišnjeno. Ka pomaga pomilüvati siromaško dečico, toj pa nej pomagati, da bi prišla pod streho v „Martinišči?“

Z djanjom moramo ljübiti i tüdi vu pravici. Ka je to vu pravici? To pomeni, ka ki je bole potreben, njemi bole pomoremo, kak onomi, ki trpi menjšo sükešino. Vu pravici ljübimo, če za svojo ljübezen ne iščemo plače, ar če bi to iskali, bi krivico delali dobromi Bogi, večnoj ljübeznosti, komi ide vsa čast. Za svojo ljübezen ne želimo hvale ljüdi ali drugoga povračila; plača naše ljübezni naj bo zavest, ka se ta dobromi Bogi dopadne i vüpanje, ka nam jo on v obilnosti povrne v nebi. Tak ljübimo.

Je zadosta če verješ? Ne. Po veri se i živeti mora. Jezuš ne je samo glaso vero, nego, kak v Pismo pravi, okoli je hodo i *dobro delao*. Samo ta vera te zveliča. Lepo nam pravi sv. Augustin: „Ka hasni, če što po katoličanskem verje, po pogan-skom pa živé?“

Ka so rimski papa?

1. Naš oča so. Pred 1700 leti so se že za očo zvali papa, kak na priliko Kallist papa. Oča so nam vsem katoličancom rimski papa, namestnik Jezuš Kristuš na zemlji i naslednik prvoga pape, sv. Petra zato, ar majo, ar nosijo po svojoj česti, po svojem pozvanji očinsko skrb do vseh düšic, predvsem pa do katoličancov. Dober Jezuš je prvomi papi, sv. Petri povedao, ka on ma oblast nebo zapirati i odpirati. On, papa, ma oblast, ka nas Kristušove ovce pripela v večno lepo i blaženo domovino. Če je dober oča tisti, ki poskrbi svojoj deci hišo na tom sveti, v šteroj par let prebivajo, o keliko bole je dober oča tisti, ki poskrbi svojoj deci hišo, gde ne bo ta samo par let, nego vso večnost prebivala i to blaženo prebivala. Sveti Peter, prvi papa,

je mogo trikrat slovesno potrditi dobromi odičenomi Jezuš, ka ga ljubi. I gda je to potrdo, je dobo zapoved, naj pase njegove ovce i jagnjece. Ovce i jagnjece, to je i dūhovnike i vernike. Postao je namestnik Jezušov i oni za njim vsaki papa, namestnik Jezušov, ki je življenje dao za svoje ovce. To delajo papovje. Življenje svoje darūjejo za nas, delajo samo za nas, živejo samo za nas, molijo samo za nas i ešče vmerjejo za nas. Papi prvih tristo let so kak mantrniki dokončali svoje življenje, darūvali so je za svoje ovce z ljūbezni do Jezuš. I dnesden je tūdi samo mantrnik papa. Pregnan iz svojega imanja, zaprt v svojo hišo je mantrnik Kristušov za milijone i milijone krščenikov, ar nosi vseh nas križe v svojem srci, štero tak istinsko žele nas vse rešiti. O zaistino dober, najbolši oča so papa.

2. Rimski papa pa ne samo, ka so nam oča, nego sveti oča so. Zakaj jih zovemo tak? Zato, ar nosijo sveto, od samoga Kristuš. Dobljeno oblast v sebi, oblast, z šterov je sam oča nebeski poslao svojega Sina na zemljo. Sveti oča so, ar cio njihove oblasti je, da se mi vsi posvetimo, sveti postanemo, ar ravnajo s svetimi sredstvi, kakti s svetimi svestvi i molitvami za naše posvečenje. Pretežna večina papov pa ne samo, ka je nosila sveto oblast, nego nosila je tūdi pravo svetost v sebi, bili so svetci. Pred par leti umrli X. Pius so tūdi tak sveto živeli, da jih Maticerkev bo na oltar zdignola. O kak lepo piše sv. Bernard od pape, ka so oni. Etak piše III. Eugeniji papi: „Gledajmo bole natenko, ka si ti i kakše mesto zavzameš v Cerkvi? Što si ti? Ti si višji dūhovnik, te prvi glavni dūhovnik! Ti si vojvoda med pūšpeki, to si deo apoštolov.“

To so rimski papa nam. Ka pa moremo mi biti njim? Če so nam oni ljūbeči oča, te njim mi moremo biti ljūbeči sinovje. Ljūbeči sin pa ne samo ka ne žali svojega oča, nego niti ga ne pūsti žaliti. Tak moremo mi delati tūdi s svetim očom. Nikdar jih ne smemo žaliti i če jih što žali, smo jih dužni zagovoriti. Nadale kak dobro dete smo jih dužni tūdi bogati i moliti za nje. Ka vala sini meti dobroga oča a ne se včiti od njega? Ravnotak nikaj ne vala krščeniki, če ma svetoga oča papo, nešče se pa včiti od njih, to je nešče jih bogati. Sv. Klement Hofbauer je pravo: „Ki za svoje stariše ne moli, je slab sin i ki za svetoga oča ne moli, je slab krščenik.“ Zgodovina nam najlepše pelde prikaže, kak so dobre dūše ljūbile sv. oča. Sv. Frančišek je želo, „da bo njegov red popolnoma podvržen nogam sv. rk. Cerkvi i da je stanoviten vu kat. veri,“ sam pa z največšv poniznostjov i vdanostjov obljūbo Honoriji papi: „Brat Ferenc obeča g. papi

Honoriji i njegovim naslednikom i rimskoj cerkvi podložnost i poštovanje.“ Zgodovina nam celo potrdi, da so neke goreče duše celo svoje življenje darivale dobromi Bogi za betežne pape, da bi tej ozdravili i Vsemogočni je tudi sprejel te velikodušni dar: papa so ozdravili — zdrav krščenik je vmro, ar je to bilo na vekšo božo čast. — Tak ljubi pravi krščenik svojega papo, če jih poštuje, moli za njih i jih boga. Tak delajmo tudi mi. Bogajmo jih posebno zdaj, kda nam pošljejo svojega administratora, ka te bi firmali našo mladino, bogajmo jih, molimo za njih, zasadimo si globoko v srce, ka nam po njih naznanjali bodo.

Ka pravi sam Bog v sv. Pismi od ljubezni do bližnjega? poslušaj! „Spodobna je (zapoved ljubezni do bližnjega) k največšoj i prvoj (zapovedi ljubezni do Boga) — (Marko XII. 31.) — „Po tom vas spoznajo, da ste moji vučeniki, če se ljubite med sebov.“ (Jan. XIII. 35.) „Polnost zakona je ljubezen“ (Rim. XIII. 10.) — „Ki bližnjega ljubi, je spuno zakon.“ (Rim. XIII. 8.) — „Ki bi pravo, da ljubi Boga, sovraži pa svojega bližnjega, je lažljivec.“ (I. Jan. IV. 20.) — Od svaje pa to pravi dober Bog: „*Svaja i srdovje so znamenje hūdogo dūha.*“ (I. Jan. III. 10.) — Sv. Terezija pravi: „Na keliko ljubiš bližnjega, na teliko ljubiš Boga.“

Vzorni čarni veroučitelje.

Kak ogenj zlato, čistijo bridkosti človeka; v trpljenji se spoznajo njegove lastnosti i njegov značaj. Ravno to lahko po vsoj pravici pravimo od zvnanijh misijonov, štere je svetovna vojska sūnola v dosegamao nepoznan usodepun položaj.

Razumljivo je bilo, da so se misijonarje, bratje i misijonske sestre v teh žmetnih časih izkazali vredne svojega pozvanja, odpovedavši se radovoljno vsemi, ka jim ne bilo za življenje zais-tino neobhodno potrebno. Veseloga srca so darivali tudi ono malo odpočitka po trūdapunom deli, da so mogli velko misijonsko delo tudi v vojski nadaljavati.

Toda ka bo s čarnimi sotrūdniki misijonarov, s domačimi veroučitelji, šterih potrebo za razširjanje Kristušovoga navuka v oddaljenih vesnicah so misijonarje že tolikokrat povdarjali hvaleč napravo teh neotrūdnh i pobožnh delavcov v goricah Gospodovih. Ve izvršujejo ti katehisti v vesnicah, kde so nastavljeni, ona dela, štera misijonar ne more opraviti, ar pridō samo dva-do trikrat na leto ta. Včijo kristjane, novokrščene i katehumene i skrbijo za njih dūšno i telovno blaženstvo.

I zdaj, kda je vojska oropala misijone telovnih pomoč i podpore ali naj odpustijo te svoje dragocene pomočnike?

Nikdar sem ne dvojio nad tem, da bodo ti vrli možje nadaljavali svoje delovanje, čiravno jim misijonar ne bo mogo dati niti krajcara. Ar včili so se, da morajo delati za Boga i samo za Boga. Tudi ne so nikdar dobivali redne plače, nego podporo za svojo obleko i prehrano, v koliko je bilo le misijonarji mogoče jim kaj podariti.

Vsako leto so se udeležili rednih duhovnih vaj, kde so si še bolje vtrdili duh samozatajüvanja, šteroga ne najdeš pri poganah.

Brez posebne bojazni pozovem zato v začetki vojske svojih 23 veroučitelov k skupnomi posvetüvanji. Znao sem, da smem vüpati v njih, i itak, kda so se zbrali vsi v mojej hiši veselo med sebov govoreč, sem se ne mogeo rešiti čüta bridke bolesti zavolo žalostne novice, štero sem jim meo naznaniti.

V kratkih rečeh sem jim razložo položaj. — Zavoljo te nesrečne vojske trpi celi svet i naši dobri prijatelje onkraj morja nam ne morejo več pomagati v tak velkoj meri, kak prle.

Še prle, kak sem mogeo naznaniti posledico toga, je že klečao prvi katehist, vrli močen mož pred menov rekoč:

„Sebo, kaj zato? Ali ne moremo zavoljo toga včiti, kak dosegamao?“

„Da, dobri mož,“ njemi odvrnem, „ali što vas bo vzdržavao? Što oblačo vaše žene i deco?“

Smehljajoč je razgledao po svojih tovariših i pravo prostodüšno: „No, Sebo, zavoljo toga si lahko brez skrbi. Dokeč trpi vojska, si bomo že sami nikak pomagali. Včio bom pa vseedno naprej v svojoj vesi, čiravno mi ne moreš dati niti krajcara.“

Iz dna srca sem zahvalo Boga, ki je v svojoj neskončnoj dobroti navdao toga moža s tak globokovernim krščanskim duhom. Pristopili so eden za drugim tudi ovi, naprej starejši, za njimi mlajši i so ednoglasno izjavili, da ščejo vüdržati na svojih postojankah, i čiravno bi v Evropi divjalo sto vojsk. Poznam jes te moje junake, itak me je globoko genola njihova vesela pripravljenost za vsako žrtev (áldov).

Dostakrat sem že meo priložnost občüdüvati te naše čarne veroučitelje. Tü v Namiljangi jih mamó 23. Neštérni dela na te način za ljuboga Boga že od svojega krsta. Neštérni med njimi so za časa pregajanja katoličanske cerkvi v Ugandi tudi že trpeli za sv. vero. Drugim so se pa ponüvale dobre službe ali oni so se jim odklonili, da so svoje moči posvetili samo Bogi.

Tak so ti apostolski delavci pokazali, kak visoko cenijo milost sv. vere. I gotovo bo ta plemenita nesebičnost še boljše naklonila dobrotnike misijonov k požrtvovalnomi pomaganji za njih vzdrževanje.

Kak je znano, znaša letna vzdrževalnina za ednoga veroučitelja navadno do 200 kron. Dobrotniki teh milodarov so deležni vsega dobrega, ka se izvrši po delovanji katehistov i toga je, po ednoglasnoj sodbi vseh misijonarjev, ne malo. — Misijonar.

Duše te začnejo svete postati, gda želejo trpeti, — svete so pa te, gda že veselo znajo trpeti. Ki zna veselo trpeti, je svetnik na zemlji. — Svecki vladarje odlikujejo *telovno* moč z križom, Kristuš pa *düševno*. Križ Jezušov dobijo *močne* duše, slabim ga Gospod ne ponüja.

Spreobrnjenje pogana na Telovo.

Mi, ki smo sv. vero prejeli, gda smo bili gñgava deca, ne čütimo bojov, štere morejo prestati pogani i posebno deca poganskih starišov, da si preskrbijo te dragoceni kinč. Nam so ga takrekoč položili v zibelko, kak deci plemenitih starišov, njihovo plemenitaško ime. Da bomo pa to dragoceno darilo, sv. vero, znali bole ceniti, ne bo brezi haska, če čtemo i čüjemo od onih bojov, ki so bili rojeni v tmici poganstva. Ti boji so pa podobni tüdi onim, štere majo bojüvati s svojov rodbinov neredkokrat tisti mladenci i mladenke, štere Bog v dühovniški i redovniški stan zove. Ne da bi njim nasprotüvali ali jih od toga odvračali, naj se tem bole čütijo takši starišje srečni i posebno odlikovani, šterih sinovi i hčere zvolijo dühovsko pozvanje. To ne prinesé samo v tisto družino, nego celoj fari posebni blagoslov i varstvo bože.

Sestra Filipina, afrikanska misijonarka, ki je več časa živela na ednoj misijonarskoj postaji med Kafri, opišüje v sledečem dogodki boje edne zamorske deklice i njene zmage nad uporom njene poganske rodbine.

1. Batrivna zamorska deklica.

Vročemi poletnomi dnevi ie sledio prijeten, telo i düšo oživljajoči večer. Naša deca so se po pobožno opravlenoj večernej molitvi ravno podala k počitki i blagodejna tihota se je razprestirala nad misijonom. Naednok nikak pomali potrka i gda odpremo, stoji pred nami kakših 13 let stara črna deklica, temnih oči,

odkritosrčnoga pogleda, lepo proseč, naj njoj vendar odpremo i jo sprejmemo k sebi. Vujšla je iz domače hiše, da bi se v misijoni navčila kršćanske resnice i postala bože dete. Pokažemo njoj za to noć prenočišće, nadaljšo odločitev pa odložimo na drugi den. Na drugi den zajtra je prišeo deklin oča, visiki človek, proseč deklico nazaj. Nego deklica se je branila na vse načine nazaj iti med svojo pogansko rodbino. Bila je trdno odločena, postati bože dete. Tudi skuze matere, ki je prišla, i prošnje bratov i sester so ne mogle genoti njene odločnosti. Tak je ostala v misijoni i nam delala veselje s svojov poniznostjov, pokorščinev i navdarjenostjov.

Ešče dvakrat je probao oča deklico s silov odnesti na dom, prišedši vsikdar z ednim žandarom k nam. Ali Nombeleta, to je bilo njeno pogansko ime, se je znala vsigdar z pobegom ognoti njegovoj sili. Zdaj je probao oča ešče zadnjikrat. Skrije se nekoč za cerkvena vrata, da bi hčerko zgrabo, gda bi prišla iz cerkve. Ali Nombeleta ga je ešče pravočasno opazila i je odbežala; oča pa za njov. Bila je to obvupna dirka; deklica se opotekne i spadne i pri tem občutno rani. — Gda vidi oča svoje dete krvaveče na zemli, ga prehodi čut smiljenja, pusti jo pri meri, rekoč: „Zadosta je, klao te ne bom.“ Nato odide, pūstivši jo ležati.

Za kakše pol vore je Nombeleta klečala pred podobov Marije, naše lūbe nebeske Matere, i molila sv. rožnivenec v zahvalo za srečno rešitev i za spreobrnjenje svojega oče. Te je ne prišeo več, da bi svoje dete pregovoro k vrnitvi, nego se njoj je zaprotio, da jo zavrže, če postane kršćenica. Zato je sirota Nombeleta ne smela, kak druga deca, nigdar obiskati svojih domačih.

Minoli so meseci i Nombeleta si je s svojim dobrim obnašanjem pridobila popolno zavūpanje svojih predstojnikov. Zato je bila izjemoma brez dovoļjenja svojega oče sprejeta med kršćenice. Den sv. krsta, gda je postala dete bože, je bio za njo den nepopisnoga veselja. Zavolo njene velike lūbezni do Marije i sv. rožnoga venca je pri sv. krsti dobila ime Bernardka.

Plačilo stanovitnosti.

Milost sv. krsta je bila za srečno dete že sam na sebi prelepo plačilo. Ali lūbi Bog je meo za njo pripravlene ešče druge milosti, namre spreobrnjenje njega oče, ja, cele družine, štero je tak lūbila i za njeno spreobnjenje vsaki den tak jako molila.

Mesec dni po slovesnosti sv. krsta smo obhajali svetek Oltarskoga Svestva. Čeravno skromnosti i siromaštvi našega misijona primerno, smo vendar včinoli vse, ka je bilo v naših močeh

da se je procesija kak najlepše vršila. Šolska deca so mela bele venčke v čarnih kondrih i šest belo oblečenih deklic, med njimi Bernardka, je nosilo različna znamenja, kakti vera, vūpanje, lūbezen itd. Bernardka je na lepom vankiši nosila „Agnjeca božega“ i je v svojoj zbranosti angeli bila podobna. Njena botra i dobrotnica v Evropi se lahko srečno čūti, imeti takšo krščenko v daljnjoj Afriki. Prišlo je tūdi mnogo poganov, ki so puni začūdenja opažūvali lepo procesijo.

Tūdi oča naše Bernardke je bio med njimi i gda deklica gori pogleda, vidi, da jo oča opazūje; toda ne več sovražno, nego zavzet i globoko genjen. Po procesiji se njoj približa i pravi pomirjevalno: „Ne boj se me, hčerka zlata! Gda sam te dnes vido v belo obleki kak dete bože, se je omehčalo moje srce. Tūdi jaz ščem moliti k tistomi Bogi, šteroga ti lūbiš bole, kak svojega očo i mater. Glej, dozda bom se oblačo i vsako nedeljo pridem s tvojov materjov v veliko hišo, gde bomo molili Boga.“

Mala Bernardka je bila presrečna. Od samoga veselja je nej mogla reči povedati. Toda skuze veselja i njeni hvaležen pogled so dovolē gučali. Prosila je očo, da bi šo ž njov v cerkev, gde sta pokleknila pred tabernakel i se Zveličari iz cele dūše zahvaljūvala za tak veliko milost.

Prvikrat je smela obiskati svojo rodno kučo. S kakšim veseljom se je paščila v naročje svoje mamice, obinola svojo drago mater i pozdravljala svoje sestrice. Oča je bio preci gizdav na svojo hčerko, gda njemi je pokazala, da zna čteti i pisati i njemi s svojim čistim glasom popevala lepo Marijino pesmico, štera ga je posebno genola. Najduže pa se je pomūdila pri brati, ki je ležao betežen v jetiki, star komaj 15 let. Dugo se je pogovarjala ž njim i posrečilo se njoj je, pregnati njemi nekelko njegovo žalost. Kesnej je obiskala ešče večkrat betežnoga brata, i gda se njemi je bolezen poslabšala, ga je oča na konji prineso v misijon, da bi tam hitrej odzdravo. Telovnoga zdravja so njemi tam ne mogli dati, poskrbeli so pa za njegovo dūšno življenje. Tak je bio deček tri dni pred smrtjov okrščeni na ime Matjaš. Od tistoga časa so tūdi Bernardkini stariše redno prihajali h krščanskomi navuki i bili po dokončanom časi probe koli vūzma skūpno s svojov decov pri svetom krsti sprejeti v občestvo sv. Cerkve kak deca boža.

To je bio svetek veselja za celo družino, prav posebno pa ešče za našo Bernardko, štere stanovitnosti so se posebno meli zahvaliti za svojo veliko srečo.

Razgled po krščanskem sveti.

Katoličanci v Sibiriji. Sibirija je vekša kak cela Europa. V toj velikoj, goratoj, mrzlovročoj pokrajini se z jako velikomi trudi borijo kat. duhovniki, da svojim vernikom poskrbijo potrebno duhovno oskrbljenje i vodstvo. Katoličancev v Sibiriji je 250 jezero; te oskrbljava 442 duhovnikov. Zdaj se je ustanovilo semenišče v Vladivostoki, da vzgoji več duhovnikov za sibijske misijone.

Prvi domačin pšpek v Indiji. Lani je dobila pšpekija Tutikotin pšpeka domačina, Indijca. To je prvi indijski domačin na pšpekovom stoci. Z tem se začnejo spunjavati žele pokojnoga pape XIII. Leona, ki so pravili: „Tvoji sinovje, Indija, naj ti posredujejo zveličanje.“

Novo katoličansko sveučelišče je ustanovo patriark Alojz Barlassina v Jeruzalemi. Ravnatelj je katoličanski Arabec.

Amerikanski dijaki za misijone. Dijaki 40 držav Severne Amarike so ustanovili društvo „Za obrambo križa,“ šteroga namen je podpirati misijone. Društvo šte 360 jezero kotrig.

Vizitacija (pregledjvanje) tretjega reda se vrši *letos, v Slov. Krajini.* Čas se še določi i pravočasno naznaní.

Ljubezen do redovne obleke. Komte Augustin, glasoviti francozki modroslovec, je bio dugo časa popolnoma brezveren. Sledkar je zavrgo svoja brezverska načela, se spreobno i postao celo tredjerednik. Natenkoma je spunjavao vodilo tretjega reda i v svojoj knigi: „Franciškanski spomini“ pravi, da je bole ponosen (šegav) na svojo tredjeredniško obleko, kak če bi noso kraljevsko oblačilo. V toj knjigi izraža tudi želo, da bi ga po smrti pokopali v redovnoj obleki rekoč: „Daj Bože, da bi to obleko vzeo s sebov v grob.“

Franciškani za svete misijone. Naj se Jezušov sv. evangelij kak najbolje razširi med poganskim svetom, so sinovje sv. Franciška ustanovili „Franciškansko misijonsko družho“, štero so sveti Oča potrdili. Ta družba v kolegiji sv. Antona v Rimu vzgaja misijonare. I ka de jih mogla kem več i kem bole zgajiti za veliko misijonsko delo, se bo ta misijonska šola ešče bole razširila. V té namen so general frančiskanskoga reda poslali svojim stoterim provincijom spomenico.

Letos je sedemsto letnica ran sv. Frnciška. Prekmurski tredjeredniki, bomo jo pali s tridnevnícov obhajali? Si že pogučimo. Dajte nam pa tudi vi na znanje, ka bi radi. Kak bi naj obhajali to lepo sedemstoletnico i gde?

Neodločnost. Gda se je v vogrskom parlamenti pred kratkim razpravljao zakonski predlog od agrarne reforme, je neki poslanec predlagao, naj se v zakon spravi i to, ka zemlja ide i onim, ki v divjem zakoni živejo. Poljedelski minister Nagyatádi Szabó István, ne je meo te neodločnosti, ka bi vöpovedao, naj se prle zdajo teh loških zakonov stranke, nego pravo je, ka čeravno ne odobrava divjih zakonov, vendar se v opravičenij prilikaj divji zakoni tudi moro preštimali. To z drugimi rečmi teliko pomeni, vlačugam trebe dati zemljo, ka do vlačugarstvo naprejšplavale.

Cerkev i gibajoča gledališča v Newyorki. V Newyorki (Sev. Amerika) je 373 proteštanskih cerkvih i pet katoličanskih. V teh 373 prot.

cerkvi, molitvarnicah se obrne edno nedelo 27 jezero ljudi, v dvema gledališčama pa v tem časi 14 jezero, v 5 kat. cerkvah se pa vda pobožnosti 40 jezero duš edno nedelo.

Odločnost. Na otoki Málta je edna šolska knjiga od ljubljenoga Jezusa neistinite reči pisala. Púšpek so prepovedali včenje z te knjige zvin če se tisti papir vóvřeže, gde se proti kat. veri piše. — I odločni katoličanci so knigo vrgli vó iz vseh šol. — Neki mladinski list v Ameriki je pisao, ka so katoličanci za peneze odavali grehov odpúščenje. Gda to kat. deca. prečtejo, list vsi nazaj pošljejo, stariše pa ostro nastopijo proti uredništvu zavolo napada na kat. vero.

Naš prekmurski misijonar. vlč. g. Kerec Jóžef, se je odpravo iz Šekija na Kitajskom v južni del Heóng-šana v pokrajino Vong-leung-to, da tu ustanovi novo misijonsko postajo. Dober Jezus naj. blagoslovi našega gorečega misijonara delo. Mi pa molimo za njega.

Prve nüne na Švedskom. Po odstopi švedskega naroda od kat. Materecerkvi, to je okoli 400 let, ne bilo nüne da Švedskom. Zdaj se je osnovala prva nünške familija, iz samih švedkinj v Rimi i se je naselila v svoji domovini. Slisijo pa te nüne k družbi sv. Brigitte. Katoličanstvo zača na Švedskom pomali tudi napredovati.

Rop. V Velikom Varadini so Romani vzeli pačo púšpekovo, da v njo naselijo zeta romunskega kralja, to je odeganoga grškega kralja z familijov.

Tečaj za kat. novinare. Kat. društvo „Azione Cattolica“ je odločilo, da za izobrazo kat. novinarov odpre en poseben tečaj. Poluradni pápov list „Osservatore Romano“ jako podpira to delo i piše etak: „To je pa že nemogoče delo, da bi kat. reči tisti naznanjali sveti, ki sami ne poznajo zadostno vere, zgodovino, duh i upravo Materecerkvi.“

To je dejanska ljúbezen Ježuitje v Kaloči so siromaškim dijakóm te dare razdelili: 170 parov gornje obleke, za teliko sirot spodnje obleke i obútelj, 165 dijakom hrano en den i vnogim siromaškim dijakom celo letno brezplačno prehrano. I vse to so nabrali od smilenih duš vu vrednosti više kak 40 milijon vogr. kron. Sami, ar nemajo nikaj, pa dajo sir. dijakom ka morejo: brezplačno včenje i krščansko vzgojo. I to je največji dar. Gda bomo mi mogli to nuditi v „Martinišči?“

Povrnjenje evangeličanskega farara. Pred tremi meseci je prestopo evang. farar A P. S. Tulloch z ženov i decov na katoličansko vero. Svojim farnikom je etak naznalo prestop iz predgan'ce: „Dugo i temeljito preiskavanje me je osvedočilo, ka so evangeličanci vu velikoj zmoti i ka je ločitev krivična bila v 16. stoletji, zato pa jaz od svoje strani se povrnem nazaj na naroče tiste matere, z šteroga me je odtrgala reformacija.“ — To se je godilo v Škociji (Angleško) v pokrajini West-Lothian. Cela familija opravlja zdaj duhovne vaje pri benediktincih v Fort Augustuši.

Stare pesmi.*

Pesen od Bl. D. Marije.

Kralica nebeska,
Obranba zemelska,
Obraz tvoj obrni k nam,
milost z nebe skaži nam.

Angjeli te dičijo,
ves sveti k tebi kriči,
od veka si zebrana,
i na radost nam dana.

Po tvojoj dobroti
odpūjšča Boug grehoto,
eden trak tve svetlosti
je začetek milosti.

Ki se k tebi vteče,
nigdar zdvojiti nešče,
ti vse tužne veseliš,
z darimi tvojimi nadeliš.

Šteri tebe lūbi,
nigdar se ne zgūbi,
Jezuš Kristuš prime ga,
ki se tebi v roke da.

Gda nas straši sila,
gledaš Majka mila,
v srci taki gjeneš se,
za nevole vzemeš se,

Ti betežne vračiš,
ti te slabe jačiš,
vsem si ti pomočnica,
o preslatka Divica.

Zato Majka draga
ober vsega blaga,
milost tvojo nam vsem daj
i v nebo nas bripelaj. Amen.

*) Vzete iz sebeštjanskoga rokopisa.

Pesen od sodbe.

Dragi kerščeniki,
Vam de se speivalo,
od sodnjega dneva
vreimen zdaj glasilo.

Da bou takša moka
krouto prevelika,
Kak je nej bilou
od začetka sveita.

Ar nebeski šeregi
angjelski korišje,
dvanajset trobōntmi
trobōtalli bodo.

Na prvo trombōnto
zmesta se gjenejo,
na drūgo trombōnto
nebo nam odprejo.

Na tretjo trombōnto
Kristuš naprej pride,
Sveto Križno Dreivo
vsakomi pokaže.

Na štrto trombōnto
grobi se odprejo,
i vsi mrtvi lūdje
žnji stanejo gori.

Na peto trombōnto
Kristuš v stolec sede,
i teda vsakoga
osouditi hoče.

Na šesto trombōnto
vse stvorjene stvari,
ino vsaki človik
naprej se postavi.

Na sedmo trombonto
sunce ino meisec
svetlimi zvezdami
svetlost pogubijo.

Na osmo trombonto
douli i potoki
pa najveksi breigi
postano ednaki.

Na deveto trombonto
ceili sveit se vuže,
od šteroga teško
vsaka stvar premine.

Na deseto trombonto
vrata se odprejo,
nebeska, peklenska,
ki kam išli bodo.

Na edenajsto trombonto
Kristuš bode pravo,

odite prekleti
od moji lic presveti.

Na ogjen peklenski
na plač vekivečni
ki ste si ga v svojem
žitki zaslužili.

Na dvanajsto trombonto
Soudi konec bode
i tak Gospom Kristuš
nazaj v nebo pojde.

Ah, ki ste tou čuli
i dobro razmeli
Bougi bojte vórni,
dokeč te živeli,

Ar na soudnjem dnevi
bodemo vsi vreidni
vu nebesko diko
z Kristušom oditi. Amen.

To so vam fest ljüdje Amerikanci! Naši bratje i naše sestre naj-
mre onkraj velike mlake. Da zaslužijo vso čast i hvalo, svedoči naslednji
izkaz milodarov za malonedeljske zvonove. Požrtvovalna gospoda Štefan
Koren i Ivan Perša sta nabrala v Clevelandi pri dobrih Slovencih 69.90
Dol. ali 21 600 K. v te blagi namen. Darüvali so: Štefan Koren Dol. 5.90
i Ivan Perša Dol. 5; po 2 Dol. Anton Kavaš, Rok Ebrems, Jožef Žamoda,
Franc Čeh, Jožef Raščan, Jožef Küčko Dol 1.50, po 1 Dol. Štefan Adanič,
Štefan Ftičar, Lojz Horvat, Matjaš Zimerman, Štefan Zadravec, Štefan
Markoja, Jožef Žerdin, Matjaš Kavaš, Anton Hozjan, Juri Smolko, Jožef
Gomboc, Jožef Jörkiš, Majk Salaj, Štefan Graj, Franc Roužman, Štefan
Perša, Jožef Hozjan, Števe Koren, Majk Žalik, Lukač Škrobar, Franc Me-
linko, Ivan Krauthaker, Matjaš Merič, Štefan Slivnjek, Majk Nemet, Jožef
Vuk, Jožef Nemeč, Matjaš Gerič, Štefan Nemeč, Tam Vencek, Štefan Koren,
Franc Erzer, Franc Gulinar, Majk Horvat, Vinc Balažek, Avgust Pintarič,
John Sabo, Jožef Horvat, Juri Gostan, Jožef Zadravec, Martin Hozjan,
Martin Kavaš, Štefan Raj; po 1/2 Dol. Marija Horvath, Štefan Ftičar, Majk
Lešnjek, Jožef Lutar, Jožef Sobočan, Majk Štagar i Franc Černi. Bog lepo
plati nabirateljima i vsem darüvalcom! Bog Vas blagoslovi mili dobrotniki
v dalinoj tüljni! Cerkveno predstojništvo pri Maloj Nedelji, 14. 4. 1924.

V uredništvi M. Lista v Črensovcih, Premkurje se dobijo küpiti:
1. Življenje sv. Martina püšpeka za 1 D. 75 p. 2. Življenje bl. Jezušekove Trezike
po 5 Din; 3. molitvena knjiga „Hodi k oltarskomü Sveštvü“ v polplatno vezana
z rdečov obrezov po 12 D., v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din.

Letošnji Marijini Listi se ešče vsi dobijo. Dali smo jih par sto
falatov vež štampati, kak lani. Segajte po njih, ki jih še nemate. *Dev. Mari-
ji na čast spunište, bogatci, jako lepo delo, če sirotam küpите M. List. Košta
samo 10 Din. na leto z kalendarom vred.* — *Dev. Mariji na čast žmetno najdete
lepše opravilo, siromaki, kak či idete okoli i ponüjate Marijin List, da si ga düše
naročijo.* Vsi i bogatci i siromaki smo Marijina deca. **Vredništvo.**